

Sfinții în Biserica Ortodoxă și nu numai beneficiază de un cult de venerare din partea credincioșilor, ei fiind înaintea lui Dumnezeu mijlocitori pentru cei din această viață. Sărbătoarea de astăzi are în centru două mari personalități ale secolului IV, secolul de aur al creștinismului și anume pe sfinții împărați Constantin și Elena. Ceea ce este de remarcat poate mai presus de viața lor e ceea ce au făcut pentru creștini. Împăratul Constantin, fiu al lui Constantin Clor și al Elenei, de remarcat ea era creștină, a fost cel care a pus religia creștină, cea care dăduse un număr impresionant de martiri, de oameni care au abandonat păgânismul aflat într-o decădere continuă și cultul împăratului și au crezut în „singurul Dumnezeu adevărat și în Iisus Hristos” (Ioan 17, 3) pe un drum normal, conform cu dezvoltarea cultului său. În timpul domniei sale de 31 ani (306-337) a reușit să devină singurul conducător al Imperiului Roman cu ajutorul lui Dumnezeu. Sinaxarul acestei zile ne spune că înaintea luptei cu adversarul său la conducerea Imperiului a văzut în miezul zilei pe cer semnul sfintei cruci scris cu stele și cuvintele „Întru acest semn vei birui” adică cu ajutorul lui va reuși să dobândească ceea ce și-a propus. Unele evenimente însemnate precum: decretarea zilei de duminică ca fiind liberă, primul sinod ecumenic ținut la Niceea în anul 325, descoperirea lemnului sfintei cruci de către împărăteasa Elena sunt cele ce arată preocuparea sa de creștin ce a primit botezul însă pe patul de moarte, conform unor practici din acea vreme. Din religie persecutată timp de aproape 3 secole, creștinătatea a devenit licită – tolerată, îngăduită. Relația Stat – Biserică, dintre împărat conducătorul imperiului și Biserică – reprezentată de episcopi a fost una model, preluată ulterior de împărații bizantini, și chiar în Evul Mediu de către români.

Noua capitală a Imperiului, Constantinopolul inaugurată în 330, biserica Sfinților Apostoli tot din Noua Romă îl arată pe Constantin și pe mama sa ca fiind preocupați deopotrivă de bunăstarea imperiului dar și de credința în Dumnezeu. Deși s-ar putea crede că sfinții pe care îi sărbătorim astăzi sunt în calendarele Bisericii datorită ajutorului acordat și nu neapărat vieții lor exemplare acest lucru este parțial adevărat. Criteriul sfințeniei lor e dat de ceea ce au făcut pentru Biserica lui Hristos, e credința lor, fiind primii împărați creștini ce înlesnit oficializarea creștinismului ca religie de stat peste jumătate de secol, în timpul împăratului Teodosie I. Ei sunt numiți „întocmai cu apostolii” pentru că au ajutat în modul lor la propovăduirea credinței în Hristos Domnul, chemarea lor fiind una de origine divină ca a Sfântului Apostol Pavel – apostolul neamurilor.

Pentru aceste motive ei sunt cinstiți iar numele lor sunt purtate de aproape 2 milioane de români ceea ce denotă că ei sunt modele de urmat și pentru generațiile de acum.

Pentru SighetOnline, Alexandru Lucian, student la Facultatea de Teologie, Iasi